

ГОСКИНО УССР

КИЕВСКАЯ ОРДЕНА ЛЕНИНА КИНОСТУДИЯ
им. А. П. ДОВЖЕНКО

МУЗЕЙ

Київ-252037, Брест-Литовський проспект, 34, тел. 41-60-51, доб. 5-30

17 мая 1982 г.

Уважаемая Ольга Михайловна!

Ваша Иполитовна Солнцева получила от Вас письмо с большим волнением прочтала его. Спасибо за теплые слова и память. Она, к сожалению, никак себя чувствует и попросила меня ответить и поблагодарить Вас. Сейчас Елиа Иполитовна начала вести подготовку к 80-летию со дня рождения А.П. Довженко. Готовятся съемки новых фильмов, издание новых книг. По крупицам собираются воспоминания людей, знавших Александра Петровича Довженко.

Очень будем благодарны Вам, если Вы сможете поговорить с Татьяной Кирилловной и записать ее воспоминания о том далеком и счастливом времени, когда ее жизнь пересеклась с жизнью Александра Довженко.

1. Не знает ли она адресов своих одноклассников, кто тоже может помочь нам своими воспоминаниями.

2. Как проходили уроки рисования? Что рисовали?

3. В чьих-то воспоминаниях говорилось, что Довженко часто уходил со своими учениками на берег реки или в лес и там проводил уроки, читал ученикам нелегальные книги. Этот вопрос нас очень интересует.

4. Не сохранились ли у Татьяны Кирилловны фотографии класса или ее - тогда ученицы, а может быть и с Довженко.

Тел. ККХФ. 12. 2. 80 г. Зак. 62-1000

НАМ ПИШУТЬ ЩАСТИ ВАМ, ЛІКАРЮ!

Нещодавно я перебувала на лікуванні в кардіологічному відділенні Млинівської ЦРЛ. Протягом кількох тижнів за мною спостерігав і призначав лікування Анатолій Іванович Бочкарьов. Дуже дякую цій людині за турботливе ставлення, увагу, професіоналізм і душевну теплоту. Після лікування почуваюсь значно краще і це все завдяки Анатолію Івановичу, котрий до кожного пацієнта - незалежно від віку - має свій, індивідуальний підхід. Дай Вам, Боже, здоров'я, благополуччя і щастя на довгі-довгі роки.

Ганна ТИМЧАЮК,
інвалід Великої Вітчизняної війни.

РЕЗОНАНС

СОЛНЦЕВА ПИСАЛА У МЛІНІВ

У «Гомоні плюс» за 27 жовтня цього року у публікації «Мій дід Кирилс Абрамович» йшлося, зокрема, і про те, що маму млинівчанки Ольги Батуренко - Таню Абрамович у вищій школі, яка знаходилася у Житомир на вулиці Гоголя, навчав майбутній митець зі світовою славою, а в середині десятих років минулого століття викладач малювання Олександр Довженко. Покликання народного вчителя, дар живописця і талант письменника злилися воедино у Довженку-кінорежисеру. Селянський син досяг вершин світової культури, став інтелігентом у найглибшому розумінні цього слова.

Уже після смерті Довженка Тетяна Кирилівна листувалася з його дружиною Юлією Солнцевою. У сімейному архіві млинівчанки Ольги Батуренко зберігається лист від завідувачої музеєм Київської ордену Леніна кіностудії ім. О.Довженка Тетяни Деревянко. Ця жінка, за дорученням Юлії Іполитівни Солнцевої, написала їй 17 травня 1982 року (фото ліворуч).

"Шановна Ольга Михайлівна!

Юлія Іполитівна одержала від Вас листа і з великим хвилюванням прочитала його. Дякую Вам за теплі слова і пам'ять. На жаль, вона нездужає і просила мене подякувати Вам і відповісти. Нині Юлія Іполитівна розпочала підготовку до 90-річчя з дня народження О.П.Довженка. Готуються зйомки нових фільмів, видання нових книг. По крупицях збираємо спогади людей, які знали Олександра Петровича Довженка.

Будемо вдячні Вам, якщо Ви зможете записати спогади Тетяни Кирилівни про ті далекі і щасливі часи, коли її життя перетнулося з життям Олександра Довженка.

1. Чи не знає вона адреси своїх однокласників, котрі також можуть допомогти нам своїми спогадами?

2. Як проходили уроки малювання? Що малювали?

3. Хтось у спогадах згадував, що Довженко часто ходив зі своїми учнями на берег річки чи в ліс і там проводив уроки, читав учням заборонені книги. Це питання нас дуже цікавить.

4. Чи не збереглися у Тетяни Кирилівни фотографії учнів класу чи її - тоді учениці, а можливо і з Довженком?

Буду щиро вдячна Вам за швидку відповідь і за дорогі факти, які Юлія Іполитівна, звичайно, використає у своїх працях і обов'язково зішлеться на спогади Тетяни Кирилівни.

Якщо Ви надішлете фотографії, то після перезнімання повернемо їх.

Завчасно вдячна і з нетерпінням чекаю відповіді.

З повагою зав. музеєм Деревянко Тетяна Тимофіївна".

ТРАГІЧНИЙ ПОСТРІЛ НА ПЕРОНІ

А ще із закутків своєї пам'яті Ольга Михайлівна вивудила спогади тітки - сестри батька Михайла Батуренка - один із багатьох уривків нашої трагічної історії.

У 1919 році більшовики оголосили у Києві: хто бажає виїхати за кордон, можуть звернутися за адресою (вказувалася вулиця і номер будинку). Люди, котрі мали рідних, близьких за кордоном, «купилися» на цю приманку, яку підготували чекісти. У призначений час люди збиралися, сідали у вагони. Але їхня закордонна поїздка закінчувалася не далше як за 100 кілометрів від Києва: їх тут вивантажували і розстрілювали. Звісно, перед розстрілом відбирали цінності.

Брат мого батька - Феодосій Батуренко тоді працював начальником залізничної станції в Ірпіні під Києвом. В одному із вагонів він відправив за кордон свого 8-річного сина разом із бабусею і дідусем-священником. Коли потяг рушив у далеку дорогу, Феодосій Батуренко зайшов у приміщення станційного телеграфіста, де вже «господарювали» чекісти, обшукували шухляди в столах. Телеграфіст передав шифрограму: «Зустрічайте поїзд Жмеринка». Це був пароль для тих, хто мав знищити пасажирів цього поїзда. Власне, чекісти не приховували цього від начальника станції, але хіба могли зрозуміти батька, котрий відправив на загибель 8-річного сина?

Дядько вийшов на перон залізничної станції і застрелився, бо ні душа, ні серце не могли змиритися, що його син і батьки дружини будуть розстріляні...

Діда Ольги Батуренко - Кирила Абрамовича знищили чекісти у його садибі в Житомирі. Але цього разу злочинцям не вдалося залишитися безкарними - без суду і слідства їм смертельний вирок винесли два дідових наймити (фото ліворуч знизу). Вони мали зброю, якої у ті смутні часи вистачало. Отож ці хлопці знищили кілька чекістів у будинку свого хазяїна, а тоді підпалили будинок. Як кажуть, кінці заховали у вогні. Подальша доля цих народних месників не відома.

Записав Віталій ТАРАСЮК.